

Studentův zápisník, kapitola 5. : Anglický večer

A přišel večer . . .

Sešli jsme se u Canyon lake, uprostřed Portsmouthu. Měla na sobě rifle a vestu. Pod ní byla jenom podprsenka. Ježíši, ta je sexy! Ehm, nechal jsem se unést, no.

„Ahoj Petro.“ „Čau Petře.“ Ted' jsem musel vypořít něco, čím bych si šplhnul. No tak, Příbyle dělej. Á, už to mám: „Vypadáš super.“ Petra se začervenala: „Dík.“

„Kam půjdem?“ nenápadně jsem se zeptal. „Nechceš se jít jenom tak projít?“ „Tak jo.“

Šli jsme k pláži. Lehký vánek si pohrával s jejími vlasy. Vytáhl jsem ruce z kapes a pomalu jsem se přibližoval k její ruce, která se nic netušíc pohupovala u jejího boku. Vůně moře dokreslovala tuto romantickou atmosféru.

Konečně jsem se dotknul jejího malíčku. Uchopil jsem ji za ruku. Ona se na mě podívala a usmála se. Uchopila mou ruku pevněji a já se zastavil. „Víš, že já vůbec nevím jak se jmenuješ příjmením“, nahodil jsem téma. „Březinová a ty?“ „Příbyl, víš já . . .“ „Ježíši to už je hodin, musím se vrátit do rodiny.“ Sakra, sakra a do třetice sakra. Buď to udělala schválně nebo netušila, že ji chci vyznat lásku. „Tak jo, já tě doprovodím.“

Celou cestu jsme šli ruku v ruce. Před domem jsme se zastavili: „Já jsem pro tebe složil básničku.“ „Jé ty píšeš?“ „Jo, poslouchej, jmenuje se to Dopisy:

Prohlížíš dopisy,
dopisy ze smutku
a nebo zármutku,
nad kterými neuroníš slzu.

Prohlížíš dopisy,
dopisy o lásce
a taky nadsázce
a slzy nevidím.

Prohlížím dopisy,
dopisy od tebe,
dopisy ode mne
a pláčeš . . .“

„Jé, to je krásné.“ Dala mi pusku a odešla „domů“. Ještě chvíli jsem tam stál a vychutnával chuť jejích rtů. Potom jsem se otočil a odešel k mé host family. A v rádiu hráli Stairway to Heaven . . . Možná vám tato informace vůbec nepřipadá důležitá, ale každý člověk má nějakou píseň zafixovanou s různými událostmi. Pak ale nějaké špatné vzpomínky přijdou zvláště, když to nechcete. Ovšem tahle bude dozajista příjemná, teda až do mého dalšího vztahu.